

Ліцей «Свобода»
Знам'янської міської ради Кіровоградської області
вул. Свободи, 2/15, м.Знам'янка, 27405
Кіровоградська обл., Телефон 7-44-91
E-mail: znamenka_school4@ukr.net

XXIII Всеукраїнський конкурс
учнівської творчості
«Об'єднаймося ж, брати мої!»

Номінація :
«Історія України і державотворення»

Незламний капітан Сергій **Майданюк із позивним «Мастіф»**

Роботу виконала
учениця 11 класу
Квашніцька Валерія
Романівна

Консультант: Чулюкова
Олена Львівна

2024 рік

Роботу виконала:

Квашніцька Валерія Романівна

учениця 10 класу

Дата народження: 02 вересня 2007 року

Адреса учасника:

27401

Кіровоградська обл.

м. Знам'янка

вул. Свободи 31

тел. 0662408471

Навчальний заклад:

Ліцей «Свобода»

Знам'янської міської ради

Адреса закладу:

27401

Кіровоградська обл.

м. Знам'янка

вул. Свободи 2/15

тел. (05233) 7-44-91

znamenka_school4@ukr.net

**Керівник: Чулюкова Олена Львівна,
вчитель історії та суспільствознавчих дисциплін,
вчитель вищої кваліфікаційної категорії
Ліцей «Свобода» моб. тел. 0995154119**

План

I .Вступ	..4
II. Хто вони – українські герої?	..6
III. Незламний капітан Сергій Майданюк	..9
1. Досвід та знання – головне на війні	9
2. Ми стоїмо до кінця за своє та своїх, й сама доля нам у цьому допомагає.....	12
3.«Ігри незламних»	14
4. Життя триває	16
IV. Висновок	.18
Використані джерела і література	.19
Додатки.....	20

Вступ

*«Смійся, лютий враже! Та не дуже,
бо все гине, - слава не поляже!»*

Тарас ШЕВЧЕНКО

Історія нашої держави – це історія боротьби... Українську землю намагалися та намагаються сьогодні захопити, сплюндрувати, поневолити. Український народ підкорити і знищити.. Були різні військові конфлікти в історії нашої держави, різні протистояння, але Україна вистояла попри все тоді, вистоїть і зараз.

Моє життя, як і життя мільйонів українців кардинально змінилося 24 лютого 2022 року, його змінило одне слово: війна.. У шкільних підручниках з історії теми пов'язані з війною були для мене цікавими, але я усвідомлювала, що за сторінками підручника, в яких описані битви й наступальні операції, стоять людські долі, втрата близьких, загибель мирних жителів, історії дітей, які стали сиротами, родини, які втратили рідні домівки.. Ніколи в житті я не уявляла, що буду жити, вчитися, мріяти та планувати своє майбутнє в умовах війни. Що кожного разу буду гортати стрічку новин та радіти за кожне звільнене селище та місто. Що буду писати роботи та готуватися до олімпіад під ліхтариком із мобільного телефону, та буду радіти урокам в режимі офлайн, якщо цей день пройшов без повітряних тривог. Хіба можна уявити, що війна не десь там, на іншому материку, або в іншій країні, а вона поряд і я є дитиною-війни, а ще війна так криваво та безкомпромісно змінює життя близьких та рідних людей.

Але війна показала ще й нашу сміливість та гідність, людяність та відкритість, непереможну віру в ЗСУ, незламність та силу духу нашого народу! **Націю**, яка продовжує народжувати дітей у підвалах, писати вірші під розривами снарядів, співати пісні в бомбосховищах, захищати наукові

роботи з мобільних телефонів та виборювати перші місця на світових та європейських спортивних змаганнях – **неможливо зламати**. Сьогодні, як і сто років тому, Україна змушена захищати власний цивілізаційний вибір і державний суверенітет від російського агресора.

Моя розповідь про звичайного хлопця, Сергія Майданюка, який в школі любив історію і правознавство, отримав юридичну освіту та став адвокатом. Все змінила повномасштабна війна. Сергій став на захист держави, рідного міста, своєї родини, як справжній чоловік, патріот, громадянин України. Його називають «незламний капітан».....

Хто вони українські герої ?

«Будь настільки хоробрим, як зможеш.

Якщо ніхто з нас не буде готовий

вмирати за свободу, ми всі помremo в неволі»

Тімоти СНАЙДЕР

Культ українських героїв формувався в суспільстві впродовж тисячоліть.

Героями уявляють тих, хто прагне до перемоги над злом й утвердження добра. «Один з давніх прикладів міфічних героїв – це Котигорошко, який боровся проти Змія Горинича, що уособлював зло. І, напевно, якщо брати історичну суть цієї легенди, то цей Змій – тотемний культ кочових народів, які одвічно нападали на українську територію, на наші осілі народи, які просто прагнули мирно вести своє господарство» [6]

В період Русі - України з'явилися нові герої українці-русини, які боролись проти кочівників - Святослав Хоробрий, князі Володимир та Ярослав Мудрий. Згодом втіленням героїв стали українські козаки, які, боролись проти московського царства, яке так і залишилося ворогом українського народу. Український національний ідеал і героїзм ніколи не був агресивним, а навпаки, жертвовним:

«Український лицар живе для Батьківщини, завжди готовий віддати за неї життя. Хоробрість завжди зв'язана з ідейністю. Хоробра людина ризикує та жертвує життям в ім'я якоїсь ідеї (батьківщина, віра, честь)».[6]

Яке ж, коріння української хоробрості? Українці ніколи не були експансивним народом, оскільки жили на родючих землях і в них не було необхідності шукати нові території для проживання. Натомість їм завжди доводилося захищатися від сусідів. «Українці, не будши агресивними, водночас були дуже свободолюбивими й не помирилися б зі становищем рабів».[6]

Можливо, саме тому з дитинства українців виховували такими, які здатні

на героїчні вчинки. Матері співали діткам колискові, оспівували героїзм українського козацтва. Героями в колискових були козаки-воїни, лицарі, які слугували прикладом для дітей, ідеалом людини-громадянина-патріота.

Вчили синів обов'язково виконувати свій обов'язок перед власним народом: «Ззаду війноньки не зоставайся». Ця традиція жива й до сьогодні. Найкращі риси українських воїнів: сміливість, вільнолюбство, безстрашність у боях і походах, добродушність і вірність рідному народові формувалися в ті часи. У найстарішій думі «Козак Голота» йдеться про простого козака-воїна, «який не боїться ні вогню, ні меча».

На початку ХХ століття героями стали Січові Стрільці. Їхнім основним гаслом було створення основи майбутньої української армії, основ незалежної української держави. Потім ними стали герої Української національної революції 1917–1921 рр. саме тоді в ті криваві та тяжкі роки боротьби з ворогами України сформувалися, ще одна риса -жертвність. Герої Крут, Герої Холодного Яру жертвність заради волі та свободи ,заради майбутнього. Жертвність заради справи була однією з характеристик воїна УПА. Повстанці не боялися загинути, до останньої хвилини життя закликали продовжувати боротьбу.

На початку 90-х років, коли Україна безкровно отримала свою незалежність, багато хто вважали, що це героїчне минуле й історію потрібно зберегти та оспівати, але все ж залишилося в минулому. Проте, коли Україна по-справжньому вирішила стати незалежною, не лише на папері, українцям знову довелося відстоювати своє право на свободу, самостійне управління на Майдані.... Саме Майдан народжує національних героїв - Небесна Сотня - це страшне для всіх українців слово відкриває перед нами портрети 107 героїв, які віддали своє життя заради своєї країни і нашого майбутнього. Кожна доля з них розкривала не лише відданість ідеалам, але й гірку ціну, яку довелося заплатити за свободу. Кожна історія загиблого стала краплею болю в серці нації. Усі вони – такі різні, але мали одну спільну рису – жагу до незалежності і патріотизм у серці, з готовністю пожертвувати собою заради України. Вони стали

невичерпною джерельною силою для тих, хто продовжує виборювати наше чесне ім'я і свободу сьогодні.

Безстрашні воїни, свідомість та патріотизм яких були сформовані на Майдані - Дмитро Коцюбайло, Роман Ратушний, Артем Димид, Сергій Скальд, Антон Заяц та багато інших відомих та невідомих, які загинули захищаючи Україну, або продовжують боронити свою Батьківщину.

Історик Іван Янчук каже: «герої є основою нації, без них неможлива розбудова української держави. Справжні герої залишаються у пам'яті народу назавжди. Прикладом цього є наша історія. Оскільки, впродовж останніх 200 років пам'ять про наших героїв постійно намагалися стерти, але народ все одно її залишив».[2]

Жертовність та патріотизм в історії України отримали виразне відображення завдяки видатним особистостям, які віддавали свої зусилля та життя за великі ідеї своєї нації. В підручниках з історії зараз є постаті які в той час були майже невідомі, але зараз для всіх вони герої, яких вивчають у школі за їх національні ідеї, героїчні вчинки і загалом історичні досягнення. Історія Сергія Майданюка теж може увійти у підручники з історії України, як і історії інших героїв нашої війни...

«Завдяки історичній пам'яті людина стає особистістю, народ – нацією, країна – державою» М. Грушевський.

«Незламний капітан» - Сергій Майданюк

1. Досвід і знання головне на війні

Війна в Україні триває вже майже 10 років , але повномасштабні дії змінили стан речей для кожного українця. На захист своєї родини, міста, країни стали різні люди. Не завжди це професійні військові. Сили оборони збільшилися в рази, адже люди цивільних професій об'єдналися, щоб протистояти ворогу. Спільним бажанням для усіх було захищати Батьківщину. Історія однієї людини з десятків тисяч наших українців.

Сергій Майданюк уже 26 лютого 2022 року був на Донеччині, а 27 лютого під Донецьким аеропортом (с. Опитне).[додатки А,Б,В] Маючи в своєму арсеналі дві вищі освіти (2007р. – закінчив із відзнакою Національну академію Державної прикордонної служби України – фах офіцер військового управління тактичного рівня, 2010р. – закінчив із відзнакою Національну юридичну академію України ім. Ярослава Мудрого), і працюючи в мирному житті юристом – розуміти, що треба діяти швидко та не роздумуючи.

На питання «чому пішли на фронт?» Сергій відповів,- «Я офіцер запасу, капітан і на відміну від більшості знам'янчан, які записалися до ТРО, вирішив піти воювати з піснею «аби не допустити їх до нас додому.»» Після оголошення по новинах про повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року, він зателефонував у військкомат і запитав про його подальші дії, на що отримав відповідь: «Відвези сім'ю».

«Доньці Настуні - 6 років, а сину Дмитру - 2 роки, - згадує як вивозив сім'ю Сергій. – Діма дуже плакав, обіймав і не відпускав мене. Я обіцяв їм повернутися. У мене в рюкзаку син залишив машинку, на що Євген Чайка зауважив, що ця дитяча іграшка буде нашим талісманом і буде воювати з нами».

У 2014-2015 роках капітан Сергій Майданюк проходив військову службу по мобілізації у Знам'янському військкоматі, а наприкінці служби керував ротою у 93 Бригаді ЗС України і готував бійців до виконання бойових завдань у Зоні АТО.

До початку повномасштабної війни капітан Сергій Майданюк бойового досвіду не мав, але мав хороші теоретичні знання і хороші практичні навички, здобуті під час служби на керівних посадах у прикордонних підрозділах, у тому числі підрозділах спеціального призначення (2008 рік Крим-анти терор).

У 2002 році Сергій пройшов строкову військову службу, у 2007-2010 роках служив на керівних посадах у Сімферопольському прикордонному загоні та прикордонному спецназі. Має загального військового стажу 11 років. Сергій упевнений, що саме завдяки знанням та практичним навичкам, які отримав під час служби, і зміг вивести свою групу на безпечну територію.

«Але теорія і практика відрізняється, - говорить Сергій. - Росіяни – по натурі боягузи і дуже рідко вступають у безпосередній вогневий контакт, основний акцент роблять на артилерію і танки з далекої відстані, проти яких тяжко захиститися, внаслідок чого у нашій армії є втрати. Важко втрачати побратимів, пам'ятаєш кожного. Ігор Аврамішин загинув у серпні, у боях під Песками, був гарним розвідником і чудовою людиною.

Легендарний та мужній комбат «Чібіс» нажаль також покинув наш стрій»...

Обороняли позиції біля с. Опитне поблизу Донецького аеропорту, аби не допустити підступу російських військ у бік м. Авдіївки та с. Пески. Там Сергій і познайомився зі знам'янчанином Євгеном Чайкою.

«Він досвідчений військовий, - розповідає Сергій. - Воював в Афганістані, потім була АТО, служив у 17 батальйоні 57 бригади. Виконував разом з побратимами бойові завдання. Під час мінометного обстрілу отримав контузію, так потрапив додому на лікування. До початку великої війни Євген був звичайним пенсіонером, інвалідом війни третьої групи з 2015 року. В мирний час займається домогосподарством, за можливості допомагає волонтерам та госпіталю, куди при необхідності привозив продукти. Коли дізнався про війну, Євген 25 лютого вже був у військкоматі, його призвали в 56-ту окрему мотопіхотну бригаду, а наступного дня вже був на передовій.

Разом перебували у Новопетриківці, що під Волновахою. Під час боїв у

цьому населеному пункті Євген отримав поранення, коли до нас підійшла російська артилерія й вдарила градами, але Євген все рівно залишався на позиціях. Були обстріли градами, мінометними установками та танками».

Сергій з великою повагою згадав ще одного Лева-Знам'янчанина, з яким йому довелося воювати - це Валентин Стретович, який у перші хвилини бою за допомогою Британського протитанкового комплексу «N-LAW» знищив ворожого новісінького БМП-3 разом із особовим складом, мужньо і сміливо виконував усі поставлені бойові завдання».

2. Ми стоїмо до кінця за своє та своїх, й сама доля нам у цьому допомагає

Після втрат особового складу і техніки командування прийняло рішення виходити, щоб не потрапити в оточення. Із батальйону нас залишилося близько 80 чоловік.

Полковник «Щука» дав команду капітану «Мастіфу» виводити першу групу, а другу групу поведе він особисто.

«Його група складалася з 43 бійців, з яких до наших позицій дісталися лише 17 воїнів, а моя нараховувала 38 з пораненим Євгеном, всі дійшли, - згадує події того дня Сергій. - У нього була пробита нога, порвані сухожилля, він йшов крайнім у колоні, замикав її. Відставав метрів на 200-300, таким чином прикривав нас, а коли ми відпочивали, то наздоганяв. Вночі важко йти, не видно ям, каміння. Першу ніч ми не спали взагалі, робили короткі привали і відпочили 2 години лише після 9 год ранку, коли відійшли на достатню відстань і сховалися у лісі, де можна було розвести вогонь, погрітися та трішечки перепочити. Виходили два дні, пройшли не поміченими 55 кілометрів.

Ночували у занедбаній хаті на краю села Новомайорське, в якому було понад 200 російських бойовиків. Вранці комбат «Чібіс» дав наказ у жодному разі не заходити в те село, а ми вже встигли там переночувати й піти далі. Мабуть якась невидима сила допомагала нам. Так вдалося вийти на свої позиції. Дійшли всі. Постійно рухалися, я не давав ні собі, ні їм замерзати.

Мороз був мінус 17 градусів. Ми були голодні, без води та їжі. Молодший сержант Ігор Аврамішин ходив у розвідку і роздобув продукти харчування. У лісосмузі ми знайшли пакет з копченою куркою. Через декілька кілометрів знайшли запечатану п'ятилітрову баклажку води.

Коли потрапили в село Золота Нива виснаженими від голоду, невідома бабуся дала нам шматочок сала, яйця та хліба».

16 серпня 2022-го року Сергій і сам отримав поранення. Це сталося на Донеччині.

«Вагнерівці прорвали сусідні позиції 110 Бригади ТРО і їхні бійці зайшли у наш лівий фланг, внаслідок чого Ворог був на відстані приблизно 15 метрів, - розповідає Сергій. - Під час прямого вогневого контакту мій бронежилет витримав ворожу кулю 7,62 мм, удар був такої сили, що я впав на коліна, але встав та продовжив керувати підрозділом. Бій тривав понад п'ять годин. Ми втратили двох бійців убитими і 4 зниклих безвісти, багато зазнали поранення різного ступеню складності, а у Вагнерівців були суттєві втрати, частина з них удобрила донецькі чорноземи, а поранених вивозила не одна БМП. Поранення я отримав від міни, яка розірвалася поряд. На нозі було перебито артерію, судини, сухожилля. Я сам собі наклав турнікет. Зі мною на полі перебувало ще два поранених, одному вибило очі, іншому перебило обидві ноги. Я їм наказав не рухатися, бо над нами літав безпілотник. Нас не могли забрати через щільні обстріли. За сто метрів від нас були росіяни, а наші перебували за кілометр. Я лежав зі зброєю в руках, і чекав хто перший до нас дістанеться, чи ворог, чи наші. У полон не здався б, граната вже була наготові. Я вже прощався із життям. І так стало на душі образливо: невже так закінчиться моє життя, хто подбає про моїх дітей, їх ніхто не любитиме сильніше за мене. Це мене й мотивувало вижити. У мене була радіостанція, по якій я передав координати, що нас троє тяжкопоранених. Через годину до нас дісталися наші бійці. Мене витяг один із бійців-контрактник Дімон, який вів мене під плече більше кілометра. Я йому подарував свій автомат з дорогою вартісною оптикою та потужним глушником, бо його автомат був пошкоджений внаслідок вибуху. Йому він

потрібніший. Розумів, що на мене чекає довготривале лікування, а бійцю моя зброя може врятувати життя.

Вертольотом мене направили у Київ.[Додаток Д] Півтори доби медики боролися за ногу, але її довелося ампутувати, оскільки почалися незворотні процеси. Мені лікар сказав: "Ми або відрізаємо ногу, або через декілька годин вас не буде.

Обирайте". Ну, тут вибору не було. Бо в мене двоє дітей маленьких, дружина. Дітей треба виховувати, а дружину любити.

3. «Ігри Незламних»

Хто такі українські кіборги? Це не просто незламні люди. Це воїни зі сталевими нервами, витримкою, а головне сталево-непорушною вірою в Україну її щасливе майбутнє. І заради цього вони готові на все!

Боротьба за відновлення триває ... На сьогодні вже проведено 9 операцій, пройшла підготовка та встановлення протезу.

Незламний та нескорений капітан ЗСУ Сергій Майданюк продовжує свою війну вже на іншому фронті. Ще не зняті шви, а він вже тренується тому, що кіборг не зважає ні на біль, ні на втрату кінцівки, адже він справжній ВОІН України! Людина неабиякої сили.

Реабілітаційний процес проходив у Науково-дослідному інституті реабілітації осіб із інвалідністю ВНМУ ім. М.І. Пирогова.[Додаток Є,Е] Саме тут відновлюються наші захисники, щоб повернутися до своїх побратимів,- «бо мене нема кому замінити». «Ігри незламних ветеранів» - це змагання, які проводилися в листопаді 2022 року в реабілітаційному центрі, вперше саме серед воїнів поранених під час воєнних дій. Наші хлопці крім лікувальних та реабілітаційних процедур ще дуже активно тренувалися. У цих змаганнях Сергій Майданюк зайняв 1 місце за вправу «Віджимання на брусах», був нагороджений медаллю і грамотою.[Додаток З]

У Києві в Інституті травматології й ортопедії проходило протезування.

Поки триває процес адаптації до протеза Сергій прийняв участь у спортивних змаганнях для поранених військових, яке відбулося 1-2 травня у Львові. На Національних іграх нескорених 223 військових та ветеранів, які отримали поранення під час бойових дій, змагались у 9 видах спорту. Сергій отримав дві бронзові медалі у двох видах змагання: у баскетболі на візках та плаванні.

Крім цього, Сергій Майданюк змагався у веслуванні на тренажерах, та посів 11 місце з-поміж 14 учасників.[Додатки И,І]

"У мене злетів протез, і я по суті опирався однією ногою. А злетів, бо нога саме формується. Маю високі шанси пройти до національної збірної, бо там враховують кілька критеріїв, серед яких і психологічний. Дивляться, коли ти саме отримав поранення. Наприклад, боєць, який посів перше місце, був поранений у 2015 році. У нього зараз третя група інвалідності. Є руки й ноги. Він за ці вісім років повністю пройшов реабілітацію. Також там враховують ставлення до спорту, дисципліну", – розповів Сергій. Як би важко не було – жага до перемоги надає наснагу Сергію зараз. Те, що робить С. Майданюк – це великий труд над собою, який не всі люди без поранення можуть навіть почати робити. Це вказує на величезну силу духу і волі, відповідальність щодо майбутнього, терпіння та витримку цього неймовірного чоловіка. Сергій Майданюк – приклад людини, яка не здається за будь-яких обставин, іде до кінця, й з якої треба брати приклад.

4. Життя триває....

Поки я готувала матеріали і інформацію до своєї роботи, Сергій Майданюк продовжує жити повноцінним насиченим та яскравим життям. Сергій Майданюк отримав дві нагороди – нагрудні знаки "Сталевий хрест" від головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного[Додаток Ж] та "Захисник адвокатури України"[Додаток З], бо є членом ради адвокатів Кіровоградщини

Продовжує надавати юридичні консультації, фах юриста на фронті дуже

знадобився. На бійця незаконно склали протоколи, двічі позбавили грошей на суму 2х110 тис. грн., а за результатами розгляду апеляційних скарг бійця виправдали, та повернули кошти. Я захищав інтереси бійця в Мар'їнському районному суді Донецької області .[Додаток Г']

Під час реабілітації та відновлення Сергій проходив військові навчання, для відновлення навичок та техніки ведення бою для бійців з пораненнями. Допомагає побратимам, за **разом** із знам'янчанкою Мариною Пісарєвою (батько якої Валерій Козін загинув у Афганістані), Анастасією Болховітіною, Сергієм Козирєвим, Ігорем Матвєєвим та інших громадян зібрали та придбали гексакоптер Yuneec із 30 кратною оптичною камерою E30ZX загальною вартістю 224 тис. грн. Володимир Рудяга пофарбував його у колір неба і власноручно спаяв електронну частину для системи скидання гранат, корпус надрукував на 3D-принтері та зібрав пристрій, цим самим заощадивши декілька тисяч грн. Даний безпілотною він відправив бійцям Сергія, за допомогою якого вони будуть проводити аеророзвідку і продовжувати нищити ворога. (командир – він завжди залишається командиром для своїх хлопців.)

Сергій Майданюк в грудні 2022р вдало захистив магістерську роботу по спеціальності «Геодезія і землеустрій», отримав фах земельщик - інженер. Попри це Мрія Сергія повернутися до своїх... здійснилася!! Наразі він несе службу в бойовому підрозділі на Сході України.

Під час підготовки до роботи, моє спілкування з Сергієм відбувалося у Вайбері.

На жаль, не вдалося зустрітися особисто, але це не завадило нам гарно поспілкуватися!

- Валерія,- «Чому маєте позивний «Мастіф»?»

- С. Майданюк, - «Мастіф (від англ. Mastiff) - старовинна англійська порода собаки. Ці собаки використовувалися спочатку для охорони від хижаків, полювання, а потім як вартового собаку. «Мастіф-сміливий і непохитний»»

- Валерія,- «Чи змінила Вас війна?»

- С. Майданюк, - «Так, загартувала характер і силу волі(здатки поклали

тренери Юрій Скрипка, який, до речі, теж зараз проходить реабілітацію після важкого поранення; та Михайло Челпанов, війна додала мужності та витримки.»

- Валерія, - «Що було найскладнішим на війні?»

- С. Майданюк, - «Втрачати своїх побратимів, все інше дрібниці..»

- Валерія, - «Чому обрали фах юриста? »

- С. Майданюк, - «Професію я не обирав, вона сама мене обрала. День Янгола співпадає з Днем юриста! А насправді, все життя хотів стояти на захисті справедливості.

- Валерія, - «Яка ваша улюблена страва?»

- С. Майданюк, - «З дитинства люблю молочні каші.»

- Валерія, - «На війні не вистачало?»

- С. Майданюк, - «Страшенно!»

- Валерія, - «Хто, або що Вас підтримує наразі?»

- С. Майданюк, - «У першу чергу сім'я і друзі, волонтери, знайомі та геть сторонні люди. А також велика жага до Перемоги!»

- Валерія, - «Про що мрієте після перемоги?»

- С. Майданюк, - «Аби Україна стала сильною та демократичною державою, без корупції, у якій хотілося б жити і виховувати дітей.» Ось такий він, Сергій Майданюк - юрист, капітан, захисник, батько двох чудових дітей, люблячий чоловік та мій земляк, яким пишаються і захоплюються.

Висновок

Він називає себе "везунчиком долі з надійним Ангелом-охоронцем", а підлеглим його бійцям він відомий, як безстрашний капітан з міцними нервами. А ми знаємо, що він не просто «незламний», він шалено незламний офіцер Збройних Сил України, Мужній Воїн, Мудрий Командир, що зумів зберегти бійців - Сергій Майданюк, позивний «Мастіф».

За героїчне виконання військового обов'язку та рішучість на полі бою Сергій Майданюк нагороджений Почесним нагрудним знаком «Сталевий хрест» від головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного.

Історія про «незламного капітана» Сергія Майданюка ще не закінчена.. Він разом з побратимами завершить цю війну Перемогою! Саме такі воїни, як Сергій будуть стояти до кінця, адже: «за нами діти й Україна – мати і з нами воля й правда вікова!» І саме вони – «воїни світла», наші герої, наші незламні кіборги, мужні та сильні, ніжні і люблячі - стали на захист не тільки своєї родини, вони стали на захист Незалежності України. Кожен із нас дякує нашим захисникам за прожитий день, за ранок, за впевненість у нашій Перемозі.

Я мрію про мирну Україну, сильну європейську державу, у якій всі люди будуть пам'ятати про цю війну, і вічно вшановувати наших Героїв.

Я впевнена, що у підручник з історії України увійдуть всі події та подвиги наших захисниць та захисників, тому що історія має колосальне значення.

Президент Володимир Зеленський 9 травня 2022 року у своєму зверненні в День Перемоги над нацизмом у Другій Світовій війні сказав,- « В чому наша перевага над ворогом? Ми розумніше на одну книгу. І ця книга – підручник з історії України. Ми б не знали горя, якби всі наші вороги вміли читати, аналізувати й робити правильні висновки».[1]

Наша історія – це історія боротьби за волю та незалежність, історія вільних та сміливих. І ніхто не зможе це відібрати чи змінити. Це історія про таких як Сергій Майданюк з позивним «Мастіф».

Список використаних джерел та літератури

- 1.Звернення Президента України з нагоди Дня перемоги над нацизмом у Другій світовій війні
<https://www.president.gov.ua/news/zvernennya-prezidenta-ukrayini-z-nagodi-dnya-peremogi-nad-na-74925>
- 2.Культ українських героїв Іван Янчук. [електронний ресурс]
<https://suspilne.media/243019-kult-ukrainskih-geroiv-formuvavsa-tisacolittami-istori-k-z-ternopola>
- 3.<https://persha.kr.ua/news/life/221969-yangoly-ohorontsi-donbasu-istoriya-poryatunku-tsilogo-pidrozdilu-z-pid-volnovahy/>
- 4.<https://ru-ru.facebook.com/groups/majdan.znamenka/?mibextid=HsNCOg>
- 5.https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0HaZKRkXNamy nWwqUg37o
- 6.Кого ми називаємо Героями України? Подкаст The Village Україна
<https://www.village.com.ua/village/knowledge/podcast/333643-vulitsya-stepana-band-eri-12#>
- 7.Матеріали з особистого архіву та інтерв'ю з Сергієм Майданюком.

Додатки

Додаток А

Сергій Майданюк на позиції (Донецчина с. Опитне)
Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток Б

Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток В

З бойовими побратимами
(Донецчина, с. Опитне)
(Фото з особистого архіву С. Майданюка)

Додаток Г

Допомога від волонтерів Знам'янки
Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток Г

14:54 Vodafone UA

69%

ПОСТАНОВИВ:

Поновити строк на апеляційне оскарження постанови Мар'їнського районного суду Донецької області від 15 червня 2022 року.

Апеляційну скаргу Макарова М.О. та захисника Майданюка С.І. задовольнити.

Постанову судді Мар'їнського районного суду Донецької області від 15 червня 2022 року у справі про адміністративне правопорушення передбачене ч.3 ст.172-20 КУпАП, щодо Макарова Михайла Олександровича, скасувати.

Постановити нову, якою провадження по справі стосовно Макарова Михайла Олександровича, щодо притягнення його до адміністративної відповідальності за ч. 3 ст. 172-20 КУпАП на підставі п. 1 ч. 1 ст. 247 КУпАП закрити, у зв'язку з відсутністю складу адміністративного правопорушення.

Постанова апеляційного суду набирає законної сили негайно після її винесення, є остаточною й оскарженню не підлягає.

Сергій Майданюк біля будівлі Мар'їнського міжрайонного суду Донецької області(червень 2022 року)

Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток Д

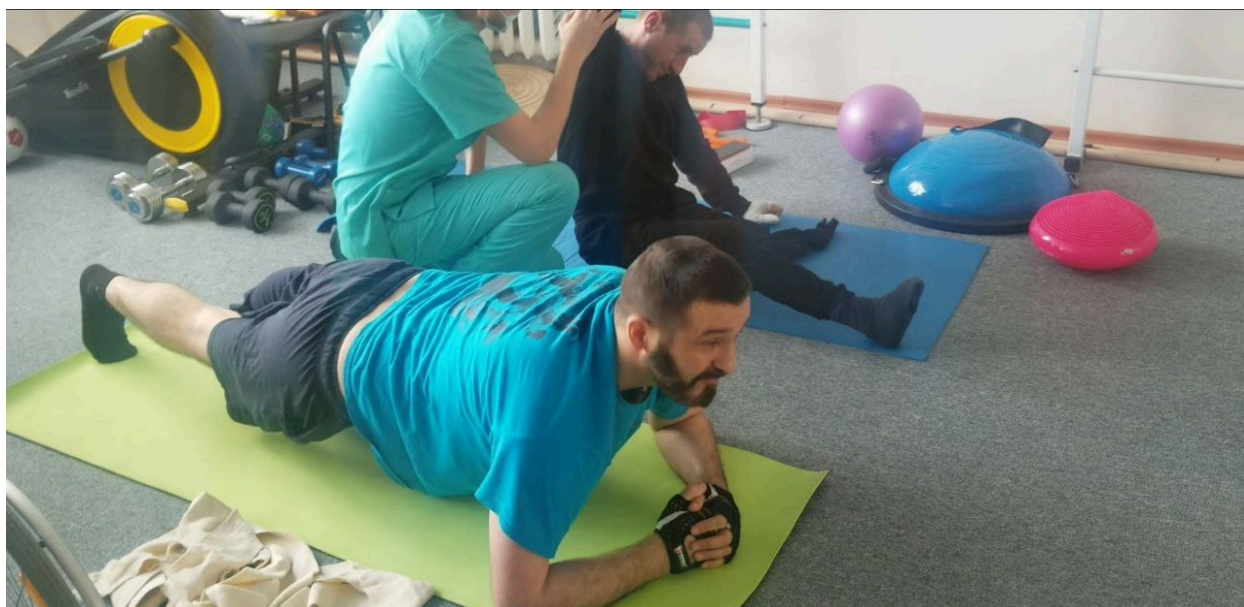
Після поранення
(фото з особистого архіву С. Майданюка)

Додаток Е

Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток Є

Реабілітаційний центр м. Вінниця. Підготовка до «Ігр незламних»
(жовтень - листопад 2022р.)

Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток Ж

Витяг із наказу про нагородження С. Майданюка
нагрудним знаком «Сталевий хрест»

Фото з особистого архіву С. Майданюка

Додаток 3

Грамота за 1 місце в «Іграх
Незламних»
м. Вінниця

Почесна відзнака
«Захисник адвокатури України»

Додаток И

Національні ігри нескорених
1, 2 травня 2023 року, м. Львів
(фото з особистого архіву Сергія Майданюка)

Додаток І

Національні ігри нескорених
1, 2 травня 2023 року, м. Львів
(фото з особистого архіву Сергія Майданюка)

Додаток І

Знам'янські адвокати Большаков Руслан Вікторович
і Майданюк Сергій Іванович

